

2K84 bok a

Tre aldeles nye

Viser.

En ny Vise.

En Vise vil jeg sjunge, den er for alle og enhver,
Den handler om en Autorøsgut, som havde sin Pige
saa kjær. Trala.

Saa længe vi har levet, og ingen Børn har faa't.
Mit Navn er Thorvald Olsen; Tilnavnet er saa flot.
Trala, Trala.

Adjo, min kjære Thora, jeg Afsted fra dig ta'r,
Jeg op paa Naastuen drage maa paa 25 Da'r.
Trala, Trala.

O, hør min kjære Thora, jeg ønsker mig en Søn,
Som vi to kan forsørge, O Thora, hør min Bøn.
Trala, Trala.

Naar 40 Uger var forløbne, da bliver Thora syg,
Og Thorvald efter Jordemor, og det i største Lyn.
Trala, Trala.

Hans Navn skal være Kristian, det er et deiligt Navn,
Hvil drikke ikke Brændevin skal, men drikke bare Vand.
Trala, Trala.

Og vil De nu da vide, hvem denne visen digtet har,
Saa er det Thorvald Olsen, paa Frysjuhal det var.
Trala, Trala.

Den italienske Piges Klage.

Paa Italiens Jordbund min Bugge der stod,
Alt, min Barndom, hvor lykkelig den var,
:: Da jeg eied' et Hjem ved den speilblanke Flod
Dg jeg havde baade Moder og Far. ::

Hvor jeg streifed om fuld af Fred og af Fryd,
Omkring Dale og blomstrende Felt,
:: Da sang jeg min Bise saa glad og fornøit
Mangen Gang under Himmelens Telt. ::

Til Tiden jeg fyldte min femtende Aar
Har været rige paa Berlinger nok,
:: Lad mig se, det er leden det syvende Aar
Siden For min paa Slagfeltet drog. ::

Dg min Moder hun lagdes i Grav inden kort
O, den Dagen, den glemmes ei hen,
:: Da til Hvile de bar hendes Levninger bort,
Men vi samles i Himlen igjen. ::

Her er skjønt, det er sandt, skønne vinterlig Sne
Dg skjønt ventende Sommersjols Glans,
:: Her vilde jeg leve, her vilde jeg dø,
Hvis ikke Italien fand's. ::

Men Lykken, af sig mig, hvor findes vel den?
O, den styr mig saa vidt overalt,
:: Thi for den, som paa Jorden ei eier en Ven,
Er Livet blodt ensligt og koldt. ::

Jeg har drømt om en ung, liden Pige saa glad,
Som fra Buggen har været nu nys,

::: Da pluds'ligt min tyvende Mars Fødselsdag
Bækked' op mig igjennem et Rys. :::

Farvel da, min Barndom — det var blot en Sus,
Aldrig, aldrig jeg atter dig faar,
::: Nu, jeg vaagner af Drømmenes livlige Ruz,
Maa jeg fælde en længtende Taar. :::

Til Sjømanden.

Mel. Do stævner mod hinanden.

O Sjømand, du som seiler
Paa Oceanet frem,
Hvad er dog dine Tanker,
Kan du erindre dem?
At lade være tænke,
Staar ei i nogens Magt,
Selv den der sad i Lænke,
Han tænker Dag og Nat.

Sig, Sjømand, hvad du tænker,
Naar du til Skibet gaar,
Og naar du letter Anker
Og ud af Havnen staar;
Du kan dog ikke vide,
Om Land du ser igjen,
Du kan ei heller lide
Paa Skuden blot, min Ven.

Sig, Sjømand, hvad du tænker,
Naar Havet rolig gaar,

Og Solen blidt sig sænker
Og Horisonten naar,
Naar Himlens Fred den hviler
Saa vidt som Diet ser,
Hvorhen mon Tanken iler,
Mon did hvor Fredeu er?

Sig, Sjømand, hvad du tænker,
Naar Stormen raser fast
Og Havet volbsomt bruser,
Slaar høit i Skibets Mast,
Saa du ei Rædning skuer
Og tror du maa forgaa
Hvert Dieblit som skrider,
Sig, hvad du tænker paa?

Sig, Sjømand, hvad du tænker,
Naar Havn du naar igjen
Og dermed Reisen ender
Og kommer til din Ben?
En Reise Livet kaldes,
Og naar den vorder endt,
Der og etsteds skal haves,
Sig hvor, er det betæukt?

Bris 10 Ore

Eftertryk forbydes.

P. M. Gjørders Trykkeri
1891